

лѣнъ отъ кръвъ градъ, фантастично построенъ като илюзия за свѣта; къмъ предния планъ, откъмъ кръвта, пропѣлзяваха нѣкакви влѣчуги, стотици, хиляди, черни и гнусни.

Въ най-предния планъ труповѣтъ на всички влѣчуги се събираха въ една човѣшка глава съ кървави очи, изкривени уста, алчна и дива.

Ася гледаше и по тѣлото му пропѣлзяваха трѣпки на ужасъ :

— Какво е това? — попита той тихо.

Стариятъ се засмѣ злобно, облегна се на стената и като се взрѣ въ кървавата картина :

— Не се ли сѣщашъ? Не ти ли напомня нѣщо? Не си ли виждалъ нѣкъде тая глава на мародеръ. Това е илюзията за нашата действителность !

По стѣлбитѣ къмъ ателието се чуха стѣпки и веднага се почука на вратата.

Ведровъ стана и отвори. Въ стаята влѣзе Младеновъ.

— Нѣма ли да ви смущавамъ? — попита той.

Стариятъ се ржува съ него :

— Добре дошълъ. Запознай се. Струмски, старъ приятель. Ася Струмски — не си ли чувалъ за него? Така е. Днесъ гърмятъ имената само на подлечитѣ.

— Ася Струмски! — повтори Младеновъ. — Да, чувалъ съмъ.

Той се ржува съ Ася и седна до прозореца. Изглеждаше особено развълнуванъ отъ неочакваната среща или—отъ нѣщо друго. Не проговори